

KAPITOLA DRUHÁ

DUCHOVNÍ PRINCIPY STŘEDNÍ CESTY

Dne 27. – 28. srpna 1982

Výtah z knihy „Čtvero pojetí duchovní struktury Stvoření“, str. 16 – 23, 2. kapitola.

Nejvyšší požádal o to, aby se zformulovaly následující principy střední cesty a byly předloženy k uvážení těm, kdo se zajímají o duchovní záležitost.

Po celém Stvoření a v aktivní univerzální multidimenzionální zóně vymístění existuje u některých sentientních entit a lidí sklon chápat a vykládat si pojmy, ideje, události a dění extrémním způsobem. Tato situace a sklon chápat trvá již milénia. Každá krajnost má své zjevovatele, filosofy, vykladače a početné následovníky.

V zásadě lze v tomto ohledu rozeznat dva extrémny, které jsou velmi často ve svých přístupech a pohledech nesmiřitelné. Jedním extrémem je silný sklon vidět a vykládat vše ve Stvoření a v zóně vymístění v čistě spiritualistických pojmech. Správnost tohoto postoje vyvěrá ze základního duchovního principu Stvoření, který stanoví, že vše, co se v celém Stvoření a v jeho částech přihodí, je vždy důsledkem duchovního stavu věcí. To znamená, že nastávají duchovní ideje, jež probíhají ke svému stávání se, a procesem své manifestace a konkretizace v objektivní duchovní realitě způsobují nastávání událostí. Pro zastánce této krajnosti je duchovní realita jedinou realitou v jsoucnu a bytí. Na vše ostatní ve Stvoření a mimo ně se nazírá jako na mající malý či žádný význam. Nehledě na fakt, že je to správný pohled, je přezírání jiných realit, které se odvozují z reality duchovní, nesprávným aspektem tohoto extrémně spiritualistického postoje.

Jiným extrémem je pak silný sklon spatřovat a vykládat vše ve Stvoření a v zóně vymístění v čistě lokálních, naturalistických a tzv. doslovných pojmech, vnímající vše způsobem zúženým a izolovaným od zbylého Stvoření. Správnost tohoto postoje vyvěrá ze základního duchovního principu Stvoření, který stanoví, že každá duchovní idea, pojetí či myšlenka má při tom, jak nastává, sklon probíhat ke svému stávání se, aby se stala svým vlastním důsledkem a následkem ve své manifestaci, aktualizaci, realizaci a konkretizaci kdekoli a kdykoli ve Stvoření a vně Stvoření, zvláště v přírodním stupni a ve fyzickém prostředí, kde dosahuje plnosti svého jsoucnu a bytí.

Nesprávnost tohoto krajně naturalistického a doslovného přístupu spočívá ve faktu, že jeho obhájci mají sklon spatřovat tyto důsledky a následky jako nezávislé na svém zdroji. Jinými slovy, zastánci tohoto extrému na ně nahlízejí jako na sebe samy způsobující, vnitřní události lokálních přírodních, politických, ekonomických, společenských a životního prostředí se týkajících meziher a konstelací bez jakéhokoli příčinného spojení s čímkoli jiným ve Stvoření. Avšak vše ve Stvoření je propojeno ve všech úrovních, dimenzích, stupních a krocích jsoucnu a bytí. Dokonce zóna vymístění udržuje svůj životní podpůrný systém prostřednictvím svého propojení se skutečným Stvořením Nejvyššího speciálními agenty, vyslanci, posly a jejich následovníky, kteří jsou schopni překlenout propast speciálními duchovními prostředky.

Například v náboženských výkladech se tyto extrémy spatřují v tom, jak lidé chápou a interpretují obsah proroctví, zaznamenaných v křesťanské Bibli. Většina křesťanů tato proroctví vykládá v doslovném, lokálním smyslu bez jakéhokoli ohledu na jejich hlubší, niterný, čistě duchovní smysl a význam, který popisuje dění v různých duchovních dimenzích a různé stavy, kvality, úrovně, stupně, kroky atd. dobra a pravdy, zla a nepravdy a jejich souboj. Na druhé straně mají mnozí lidé v duchovním světě a menšina na Zemi sklon vykládat tato proroctví zcela a čistě jen na spiritualistické úrovni bez jakéhokoli ohledu na jejich doslovný význam a na možnost jejich doslovného vyplnění, jak se popisuje v politických, sociálních a ekonomických pojmech a biblických pojmech týkajících se přírodních katastrof.

Tato dvě krajní chápání, interpretace a pojmání způsobují velké zmatky ve světě duchovním, intermediálním a přírodním i v zóně vymístění (k velkému potěšení a radosti negativních duchů a všech jejich pekel).

Nyní nastal čas, aby se tato situace napravila, zmatky se odstranily a pro všechny, kdo jsou otevřeni, se stalo dostupným daleko vhodnější chápání nové praktické duchovnosti.

Ani jeden z popsaných extrémních přístupů není sám o sobě a sebou správný. Jedině kombinací a spojením obou lze moudře objevit skutečnou pravdu a působení Absolutní Božské prozřetelnosti Nejvyššího. Pohlíží-li se na ně tudíž odděleně, lze – při použití lidských termínů statistické pravděpodobnosti – říci, že každý přístup sám o sobě, aniž by bral ohled na jiné, je v každé době a stavu a co se týče jeho interpretace a pravděpodobnosti jeho splnění přibližně z 50 % správný.

Dobrý příklad této situace lze nalézt v prorockých předpovědích, založených na doslovném smyslu výroků biblických proroků, které slyšíme a vidíme v televizních či rozhlasových programech, jakým je např. "Chvalte Hospodina". Podle těchto programů jsou všechny tyto interpretace a předpovědi čistě doslovné, lokální a izolované, vztahují se pouze na politické, sociální, náboženské a vnější náboženské události na Zemi (to lze nazvat separatistickým přístupem). Bere se jen malý, nebo se nebere vůbec žádný ohled na niterné duchovní významy vztahující se na duchovní svět a jeho události, které se projevují jako důsledky a následky v dění na Zemi.

Na druhé straně mnozí lidé v duchovním světě a někteří swedenborgiáni, ve svém pochopení a výkladu Swedenborgových pozemských spisů, zaujmají opačný extrém a tíhnou k tomu, aby vše vykládali čistě duchovními pojmy s malým či žádným ohledem na fakt, že existuje 50 %-ní možnost a pravděpodobnost, že doslovné aspekty takových duchovních událostí a idejí se mohou skutečně projevit také v čistě doslovném smyslu, jak se popisuje v Bibli. V tomto smyslu mohou být kázání v takových programech, jako je "Chvalte Hospodina", z 50 % správná ve svých výkladech doslovného smyslu biblických proroctví.

Přesvědčivý příklad takového doslovného vyplnění těchto proroctví lze vidět v dějinách některých pozemských národů. Například Babylón, Ninive a mnozí jiní duchovně znamenají – jak zjevil Swedenborg – sebelásku v bohoslužbě nebo vše, co je nečisté a znesvěcené, a ty, kdo ostatní ochuzují o znalost a poznání pravdy (Babylón). V Novém zákoně znamená Babylón Římsko - katolickou církev, jakož i její dogmata a nauku. Označuje také naprostý nedostatek dober a pravd víry. Ninive dle duchovního chápání znamená doktrinální falešnosti skrze rozumování vytvořené individuálností; také znamená falešnosti z mylného smyslového vnímání v temnotě neosvětleného chápání nebo neznalost. Ti, kdo se nazývají swedenborgiány, mají spolu s mnohými v duchovním světě sklon se zde zastavit a zablokovat se před dalším,

hlubším a dále otevřenějším pohledem, neberouce zřetel na žádný doslovný smysl. Avšak jak každý dobře zná, doslovný smysl proroctví o Babylónu, Ninive a mnohých jiných se také splnil a ty národy, které představují výše uvedený duchovní význam, byly fyzicky zničeny a doslovně vyhlazeny z tváře Země (právě jak se to popisuje v doslovném významu biblických proroctví).

Kazatelé a jejich následovníci v programu "Chvalte Hospodina" a podobní vykladači mají sklon směru opačného: Vidí jen doslovný aspekt situace v lokalitě a izolaci těchto událostí u zmíněných národů na planetě Zemi. Neberou v úvahu žádný duchovní smysl či význam, jak ho popisuje například Swedenborg.

S ohledem na tento fakt lze jasně vidět, že ani jeden přístup sám o sobě není plný, úplný a vyčerpávající. Plnost, úplnost a vyčerpávajícnost může přijít jen z moudrosti takzvané střední cesty, která v sobě obsahuje plnost aktivit Absolutní Božské prozřetelnosti Nejvyššího.

V tomto ohledu lze střední cestu definovat jako přístup, který spojuje, kombinuje, sjednocuje a zahrnuje i rozděluje stejně všechny významy, pojetí, události a jejich důsledky, následky a projevy každého a z každého hlediska, úrovně, dimenze, stupně, kroku a období Stvoření Nejvyššího a zóny vymístění od nejniternějšího do nejzevnějšího či zevního stupně jsoucna a bytí, aniž by se nějaký aspekt, pozice či přístup vylučoval, popíral či podceňoval.

Z hlediska někoho v zóně vymístění, jakož i kdekoli či kdykoli jinde, je tato definice validní jen při pochopení toho, že přírodní čili fyzické důsledky a následky duchovního stavu záležitostí se budou aktualizovat a realizovat, jak se předpovědělo, v závislosti na současných volbách, které učiní národy, země, společnosti, lidé a jedinci v každém kroku fyzické fáze svých životů. Věc se má tak, že duchovní stavy a procesy jsou krajně fluidní, progresivní, změnitelné, pohyblivé a flexibilní. Není v nich nic finalistického.

Jak se tato situace odráží ve světě a v zóně, které jsou relativně fixní, statické, konečné, rigidní a obtížně se měnící? Odráží se v lidské schopnosti změnit ze své svobodné vůle každou situaci tím, že se jim předkládají neustále příležitosti k provedení nových voleb. Prováděním určitých voleb mohou lidé změnit doslovně popsané důsledky a následky každého duchovního stavu či události i každé předpovědi, jelikož každý duchovní stav a proces je konec konců fluidní a flexibilní a obsahuje v sobě všechny možné alternativy svých důsledků a následků a projevů. Tedy bez ohledu na vlastní výběr je alternativa každého zvláštního výběru a jeho důsledků obsažena v jeho duchovním stavu a procesu. Tím, že se na každém kroku činí určité volby, vyvolávají lidé důsledky a projevy s nimi shodných alternativ všeobecných duchovních stavů a procesů.

Náležitého pochopení tajemství této propojenosti lze dosáhnout jen tím, že se každý pozitivní duchovní stav a svět vnímá a pojímá jako fluidní, mobilní a flexibilní kondice jsoucna a bytí. Každý pozitivní duchovní stav v sobě obsahuje všechny představitelné alternativy, které jsou vždy ve stavu připravenosti se aktualizovat a konkretizovat volbami lidí ve všech světech. Z tohoto ohledu není překvapující shledat, že tentýž duchovní stav či událost nastávající v duchovním světě se v různých světech a zónách projeví odlišně v závislosti na alternativách každého takového duchovního stavu či události, které byly vyvolány těmito zónami a lidskými a společenskými volbami, relevantními k těmto světům.

Pokud se tato struktura duchovnosti a povaha Stvoření Nejvyššího nepochopí, bude tu vždy sklon upadnout zpět do krajností ve výkladech, které neberou ohled na tento životně závažný fundamentální princip duchovnosti.

Takže doslovný význam např. biblických proroctví a předpovědí se může nebo nemusí vyplnit v závislosti na duchovních volbách, které lidé na Zemi učiní. Takové volby určí, jaké duchovní alternativy se mají projevit v jejich fyzických životech na jejich planetě. Jelikož společnosti a národy, jakož i jedinci velmi často volí alternativy souhlasné s doslovným smyslem proroctví v Bibli, taková proroctví se doslovně vyplní.

Lidská řeč zevnějšností, která dominuje v této zóně vymístění, což se projevuje užíváním striktně doslovného významu Bible, nemůže v žádném duchovním pojmu, stavu, procesu či události obsáhnout synchronnost a simultánnost všech nekonečně početných a různých alternativ jsoucích k mání. Je rigidní a lineární. Musí tudíž popisovat události v jejich finalistických krajnostech. Na druhé straně není duchovní jazyk lineární a ve svém obsahu zahrnuje všechny takové alternativy. Tudíž to, co v doslovném smyslu Bible zní jako konečné, nezvratné, nezměnitelné a uzavřené ve svém stavu a rozpoložení, je v duchovním smyslu popsáno jako možnost všech alternativ takového duchovního stavu mít stejnou příležitost a šanci, aby mohly být vyvolány a nastat.

Výše uvedený popis a vysvětlení, jež nejsou snadno pochopitelné lidskou lineární myslí, lze považovat za pravou filosofickou základnu přístupu střední cesty k těmto záležitostem. Jí působí a funguje Absolutní Božská prozřetelnost Nejvyššího.

Ačkoli Nejvyšší předvídá všechny výběry, které lidé činí v průběhu celého svého jsoucná a bytí až na věčnost, On/Ona je nepředurčuje, ale namísto toho dává lidem všechny alternativy, aby je ze svobodné vůle uvážili bez jakýchkoli vměšování, ovlivňování, nucení, nátlaků a podmínek. Každá vybraná alternativa v sobě obsahuje všechny své následky a důsledky. Protože jsou Nejvyššímu všechny známy – vně lineární manifestace prostorově-časového kontinua – v synchronní přítomnosti ve všech časech a prostorech od věčnosti do věčnosti, nic nelze před Nejvyšším skrýt a Nejvyšší ví, co se lidé chystají zvolit v každém okamžiku jejich projevování se v lineárním časo-prostorovém kotinuu jejich jsoucná a bytí. Z této znalosti poskytuje Nejvyšší každému nejen příležitost, aby se vyplnily důsledky a následky každé volby, ale i uvědomění a schopnost změny těchto následků a důsledků. Co se v linearitě časo-prostorového kontinua zdá nevyhnutelné, není takové v synchronnosti a simultánnosti diskrétního módu jsoucná a bytí. To je důvodem, proč nikdy nelze učinit 100 %-ní předpovědi s ohledem na lidské osudy, volby a jejich následky a důsledky, protože jsou v lineárním aspektu jsoucná a bytí a ve svých zevnějšnostech. Pravděpodobnost vyplnění takových předpovědí a proroctví nemůže nikdy překročit 50 %-ní přesnost, vzhledem k lidskému faktoru – který je ve skutečnosti duchovním faktorem – vzhledem k mobilitě, fluiditě, měnitelnosti a přizpůsobivosti inherentní v esenci a substanci duchovní povahy Stvoření. Pokud je někdo na živu, ať je to kdekoli, kdykoli a za jakýchkoli podmínek, je duchovní bytostí, protože život přichází z absolutního zdroje Života – Nejvyššího. Toto je duchovní faktor života každého. Toto je reflexí Absolutní přirozenosti Nejvyššího – Absolutní svobody a Absolutní nezávislosti. Nic není z této Přirozenosti diktováno a předurčeno. Proto lidé mohou a smí měnit své osudy tím, že učiní odlišné volby.

Majíce svobodu a nezávislost relativní k Absolutní svobodě a Nezávislosti Nejvyššího, je všem sentientním entitám a lidem dán dostatečný prostor a svoboda, aby se ve svých životech aktualizovali a realizovali v nekonečné varietě módů. V tomto ohledu a kvůli tomu se volby sentientních entit a lidí a jejich důsledky nedají v nejzazším

smyslu z hlediska linearity prostorově - časového kontinua předpovědět. Avšak v Absolutním stavu a Rozpoložení neprostorově - časové synchronnosti a simultánnosti jsou všechny volby a jejich důsledky známy, protože v totalitě jejich jsoucná a bytí nastávají na diskrétní úrovni Stvoření synchronně. V tomto módu Stvoření neexistuje žádný čas a linearita. Je to ale jiné, když jsou promítnuty do lineárního módu jsoucná a bytí. Zde se všechny volby, určení, osudy atd. stávají zásadně nepředpověditelné či předpověditelné na úrovni 50 %-ní přesnosti, protože různé alternativy duchovních stavů a jejich následky se nemohou projevit synchronně a simultánně, ale pouze v pořadí, nebo vůbec ne (pokud se učiní odlišná volba). Takový přístup lze považovat za pravý přístup střední cesty. Odráží duchovní filosofii potencialit a možností volby, které vždy poskytují stejnou příležitost všem alternativám duchovních stavů a procesů, aby mohly přežít a být splněny v různých úrovních a zónách.

Aby se filosofii střední cesty lépe porozumělo, je nutné zformulovat následující duchovní principy tohoto postoje:

1. Pochopení, pojímání, interpretace a správného vnímání každé události **NELZE** dosáhnout z krajní pozice, protože ta je jednostranným, ohraničeným, lokalizovaným a dílčím aspektem. Nejvyšší nepůsobí z extrémních pozic, ale ze středu k obvodu simultánně a synchronně. Každá událost musí mít simultánní, kontinuální a synchronní dopad ve všech svých významech, smyslech, dimenzích, úrovních, stupních, krocích, časech a paračasech ve jsoucnu a bytí. Žádnému aspektu či stránce nebo významu se nedává přednost, protože jsou všechny navzájem propojené v jednotě a jednosti funkcí a v celku Stvoření Nejvyššího a v jeho jsoucnu a bytí jsou všechny stejně důležité a potřebné. Pravou realitu jakékoli události lze tudíž správně pojímat jedině přístupem střední cesty. Tento přístup bere stejně v úvahu **VŠECHNY** možnosti, aniž klade jednostranný důraz na některý jednotlivý aspekt či jednotlivou úroveň jejího projevu.

2. Události ve Stvoření nejsou nikdy omezeny pouze na jednu úroveň či aspekt, a tudíž nemohou být nikdy izolovány, mít lokální význam, dopad a důsledek, aniž by měly nějaké spojení a konsekvence vzhledem k ostatnímu Stvoření. Cokoli se stane na jednom místě či stavu ve Stvoření, má bez jakékoli výjimky a výluky následný účinek po celém Stvoření. Je pravdou, že vždy první událost se bez výjimky odehrává na duchovní úrovni, kterážto úroveň je zdrojem každého nastávání, a dává popud následnému účinku. Avšak nastávání bez svého probíhání a stávání se nemá žádnou užitečnost a platnost, žádnou základnu a bázi – právě tak jako se probíhání ke stávání se nemůže odehrát bez svého prvotního nastávání. Ani stávání se není možné bez probíhání svého nastávání. Je nemožné správně a náležitě nazírat na realitu jen přístupem buď pouze ze samotného nastávání, či z probíhání, nebo stávání se nezávisle jednoho na druhém. Takový přístup by byl extremistický, ochuzující o zření věcí v celku jejich projevování, aktualizování a realizování po veškerém Stvoření po veškerém Stvoření. Jedině střední cestou lze objevit princip následného účinku, který dává vjem kompletnosti a celkovosti jakéhokoli nastávání, probíhání anebo stávání se a jejich vzájemné propojenosti a závislosti.

3. Existuje mnohoúrovňová vzájemná propojenost a závislost všeho a všech ve jsoucnu a bytí. Na jedné takové úrovni se působí procesem kontinuity v lineárním módu či způsobu. Na jiné úrovni se působí procesem simultánnosti v diskrétním módu a způsobu od nejnižšího k nejvyššímu. Avšak každá úroveň je zároveň simultánně a synchronně diskrétní a kontinuální. Diskrétní aspekt jsoucná a bytí se sám o sobě a v sobě nemůže v realitě uchytit bez své kontinuity; jako kontinuální aspekt jsoucná a bytí nemá žádnou realitu bez svého diskrétního aspektu. Diskrétní

aspekt lze pojímat jako ducha jsoucna a bytí nebo jako jeho duchovní aspekt, zatímco kontinuální aspekt lze pojímat jako tělo či formu jsoucna a bytí. Diskrétní aspekt – duch – je nastáváním, kontinuální aspekt – forma – je stáváním se. Mezi oběma těmito úrovněmi prostředkuje probíhání nastávajícího do jeho stávání se. Toto je intermediální úroveň, kterou lze pojímat jako duši či duševnost jsoucna a bytí. Žádná z těchto úrovní není celkem bez některé z ostatních a odděleně by samy o sobě postrádaly substanciální realnost. Tudíž nazírání na věci buď extrémně spiritualistickým přístupem či přístupem extrémně naturalistickým značně snižuje platnost všech závěrů o povaze dění a událostí ve jsoucnu a bytí, jakož i o jsoucnu a bytí samotném. Jedině střední cestou, která bere stejně v úvahu všechny možnosti a alternativy, lze nalézt nejvíce aproximativní chápání povahy událostí a dění, jakž i jejich následků.

4. Vše ve jsoucnu a bytí je v neustálém pohybu, pokroku a vývoji. Výsledkem této povahy jsoucna a bytí je to, že žádná událost či dění nebo jejich následky nemohou mít konečnou nebo absolutní platnost vedoucí k situaci nezměnitelnosti a stagnace. Absolutní pravdu lze nalézt pouze ve vnímání toho, že nic, kromě Nejvyššího, není absolutní a nevyhnutelné. Namísto toho je vše ve jsoucnu a bytí změnitelné a fluidní. Taková povaha vyžaduje, aby vše ve jsoucnu a bytí bylo mnohostranné, mnohonásobné, projevené a stejně reálné, potřebné a důležité. To dává všemu a každému stálou příležitost k neustálému sebezdokonalování, růstu, zlepšování, pokroku a rozvoji. V takové povaze je jeho mobilita, flexibilita, fluidita a změnitelnost. Extrémistický přístup je vždy jednostranný, neberoucí na zřetel tuto pravou povahu věcí ve jsoucnu a bytí. Jeho platnost je tudíž ohraničena pouze na jeden aspekt, kterýžto aspekt sám o sobě a sebou nemá žádnou realitu ani život. Jedině střední cestou, která bere v úvahu stejné možnosti všech aspektů a úrovní se projevit, se lze náležitě a správně přiblížit pravé povaze reality.

5. Jedním z hlavních principů jsoucna a bytí a jeho života je princip svobody. Povaha svobody se odvozuje ze schopnosti volit z nekonečného počtu a variace alternativ. Bez takových alternativ nemůže existovat žádná svoboda. Aby takové alternativy byly stále k dispozici na výběr, jsou všechny neustále simultánně a synchronně přítomny prostřednictvím jejich rovnoměrné distribuce po všem jsoucnu a bytí na všech jeho úrovních, stupních, krocích a ve všech jeho dimenzích jak v diskrétní, tak i ve spojitým módu. Jedině toto uspořádání poskytuje všem sentientním entitám a lidem svobodu volby, na níž závisí svoboda jejich života. Nikdo ve jsoucnu a bytí by nemohl přežít ani na zlomek vteřiny bez této svobody a alternativ, z nichž má volit. Tyto alternativy jsou tedy v neustálém stavu připravenosti být vyvolány volbou. Stav připravenosti je aktivním, fluidním stavem. Je to stav stálé aktualizace a realizace. Jelikož jsou všechny alternativy rovnoměrně rozděleny po celém jsoucnu a bytí, projevují se ve svých rozličných aspektech a formách na všech úrovních, stupních, krocích atd. jsoucna a bytí relevantně k povaze a rozpoložení každé úrovně, stupně, kroku atd. Takže všechny se objevují všude a vždy ve formě a povaze relevantní, potřebné a náležité vzhledem ke každému jednotlivému aspektu jsoucna a bytí. Pravou realitu každé takové alternativy lze nalézt pouze v úplnosti všech jejích aspektů, forem a obsahů, jak se konkretizují synchronně, simultánně a kontinuálně na všech úrovních jsoucna a bytí. Extrémistický přístup tedy bere v úvahu jen jednu možnost pro manifestaci každé alternativy. Takový přístup tedy bere v úvahu jen jednu možnost pro manifestaci každé alternativy. Takový přístup porušuje životně závažný a základní duchovní princip svobody tím, že každou alternativu omezuje a izoluje pouze na její jednu úroveň či aspekt. Jedině střední cestou lze nalézt nejvíce aproximující nazírání a pojmání reality svobody a alternativ, protože pouze střední cesta je skutečně svobodná. Extrémní přístup nemůže být – vzhledem ke své sebevýjimečnosti, sebeizolaci a jednostrannosti – nikdy svobodný.

6. Působení Absolutní Božské Prozřetelnosti Nejvyššího se odehrává z pozice středu sféry podobné balonu. Jedině z takové pozice lze náležitě ovládat, udržovat úplnost veškerého jsoucná a bytí a přidávat k ní. Centrum této koule podobné sféry je stejně simultánně a synchronně přítomno v jakékoli její části či místě, jsou vždy centrem každé části či místa, jež tato kulová sféra jsoucná a bytí obsahuje. Každá aktivita centra je tudíž v každém daném okamžiku simultánně, synchronně a kontinuálně reflektována v každé části či místě této sféry. Nic není ponecháno stranou či bez účinku, protože život této sféry se odvozuje z jejího centra.

Každý extrémní přístup se přiklání k jedné straně a nepochází z centra. Porušuje princip rovné distribuce účinků aktivit centra po celém jsoucnu a bytí. Jen střední cestou lze nalézt nejvíce přibližující pochopení toho, jak působí Absolutní Božská prozřetelnost Nejvyššího a ovládá veškeré Stvoření.

7. Veškeré Stvoření lze teoreticky pojmut jako obrovskou budovu a Nejvyššího – jsoucího jako její základ a báze – jako jejího zakladatele a stavitele. Tato obrovská budova má mnoho úrovní, poschodí, pokojů, přepážek a oddělení. Ve všech z nich probíhají nepřetržitě neustálé aktivity. Celá budova se všemi svými částmi při své náležité funkci stojí a je závislá na svých základech. Cokoli se stane v její základně, má okamžitý dopad na všechny její úrovně, poschodí, přepážky a oddělení a na celou její strukturu. Vše je bez jakékoli výjimky ovlivněno aktivitami základny. Dopad takových aktivit a reakce na ně bude variovat dle kvality každé úrovně a části budovy a její blízkosti k základně. Ale bez ohledu na to, jaká tato kvalita či blízkost je, každá bude do jisté míry a stupně dotčena. V této souvislosti je nemožné izolovat jednu úroveň či poschodí této budovy od druhé a prohlásit, že je takovými aktivitami nedotčena nebo, na straně druhé, že takový pokoj či poschodí je pouze tím, na co působí základna, a vše ostatní v této budově nemá co do činění s touto základnou a jejími aktivitami. Toto přesně dělá extrémistický přístup. Proto čím více kdo takový postoj opouští a přijímá princip střední cesty, která pohlíží na věci v jejich celku a v rovnosti jejich aspektů a alternativ, tím více duchovně roste.

8. Vztahová zaměřenost různých sentientních entit je založena na nekonečném počtu a varietě typů, kvalit, kvantit a obsahů jejich vztahů. Aby se takový vztah ustanovil, je nutné mít znalost odlišných možností a jejich následků a stupně užitečnosti, jaké může každý vztah nabízet. Taková znalost se získá spojením se všemi alternativami, které jsou na výběr, a tedy spojením se všemi sentientními entitami a lidmi ve jsoucnu a bytí prostřednictvím přítomnosti Nejvyššího v Niterné mysli každého. Nejvyšší je centrem každého. Je společným jmenovatelem všech sentientních entit a lidí ve jsoucnu a bytí. Dokonce i v zóně vymístění je Nejvyšší Centrem Niterné mysli jejich obyvatel. Rozdíl mezi dříve a později jmenovaným spočívá v postoji k tomuto faktu a jeho uznání. Zatímco lidé v pozitivním stavu jsoucná a bytí uznávají, přijímají a aplikují tento fakt, jejich protějšky v zóně vymístění to popírají, odmítají a zkreslují (s výjimkou těch, kdo jsou v této zóně se speciálním posláním od Nejvyššího). Tedy dokonce i obyvatelé zóny vymístění jsou spojeni s pozitivním stavem přítomností tohoto Centra v jejich Niterné mysli, kterýmžto Centrem je Nejvyšší. Tato propojenost je nutná kvůli tomu, aby jeden měl alternativy opačné k pozitivnímu stavu, které reprezentují negativní lidé v zóně vymístění. Tato situace poskytuje pozitivnímu Stvoření příležitost prostřednictvím negativního stavu zkušenostně poznat, co by se nemělo volit. Takže každý ve Stvoření a v zóně vymístění slouží pozitivnímu užítku. Znalost toho, co by se nemělo volit, je sama o sobě pozitivní znalostí. Je to nejprve třeba vědět, aby se vyhnulo konání nesprávných voleb.

Proto vše, co se odehraje v pozitivním stavu, má svůj dopad nejen po celém pozitivní stavu jsoucná a bytí, ale též v negativním stavu vně jsoucná a bytí v zóně vymístění.

Nic není vyloučeno z účasti; jedinou odlišností je to, že vše, co se v zóně vymístění přijímá, je okamžitě zkresleno anebo se jeví jako vzhůru nohama. Ustanovení náležité a užitečné vztahové zaměřenosti všech sentientních entit by bylo nemožné, jestliže by byly spojeny jen s jednou izolovanou, výlučnou, lokální úrovní jsoucna a bytí, jak tvrdí extrémistický přístup. Výsledkem toho by byla ohromná deprivace všech sentientních entit a omezení jejich svobody vyjádření, pocíťování a výběru. Takovou situaci by nemohly přežít.

Z toho lze vidět nebezpečí extrémistických pohledů a přístupů a moudrost střední cesty, která poskytuje vyvážené příležitosti pro ustanovení všech možných vztahů v celém jsoucnu a bytí.

9. Konečně, a to je nejdůležitější, kdyby extrémistické náhledy a přístupy byly správné, nemohl by se ustanovit náležitý vztah sentientních entit k nejzávažnějšímu a nejkritičtějšímu aspektu jejich života – k jejich niternému Absolutnímu zdroji – Nejvyššímu.

Nejvyšší je stejně přítomen, projevuje se a je aktivní po celém Svém stvoření a jeho jsoucnu a bytí. Přednostně se nezachází s žádnou částí Stvoření, protože ty všechny stejnou mírou pocházejí z Nejvyššího a jsou částmi jednoho celku. Popírání jedné části by bylo nebezpečné pro veškerý celek a vedlo by v popírání Sebe. Nejvyšší je konec konců přítomen v jedné části tolik, jako v částech jiných a jako v úplnosti celku. Nerovné rozdělení přítomnosti Nejvyššího po veškerém celku by mělo za výsledek nerovnováhu a porušení principu rovnováhy, který udržuje život jako celek. Taková situace by měla za výsledek věčný kolaps celku. Stvoření by přestalo existovat.

Navíc prostřednictvím rovnoměrné přítomnosti Nejvyššího v každé části celku se může projevit nevyčerpatelná Přirozenost Nejvyššího a sdílet se všemi částmi, jelikož každá část odráží odlišný aspekt Přirozenosti Nejvyššího. Ale žádný aspekt Nejvyššího není podřazený či nadřazený vzhledem k jakémukoli jinému. Nejvyšší je Nejvyšším bez ohledu na to, v jakém aspektu; a úplnost Jeho/Její Přirozenosti se odráží v jedinečnosti tohoto aspektu. Jestliže by to nebyla pravda, pak by sentientní entity a lidé byli nebezpečně omezeni ve svých možnostech volby manifestovat rozličné aspekty Přirozenosti Nejvyššího a ustanovit vztah k Nejvyššímu z úrovně a stupně, které jsou v každém daném okamžiku jejich duchovního vývoje a pokročení nejpohodlnější. Omezení na pouze jeden či několik aspektů možnosti volby by zastavilo každý pokrok, protože sentientní entity by již nemohly stále více aproximovat absolutní přirozenost Nejvyššího. Pokud by tak nemohly činit, nemohly by přežít. Je tedy nutné, aby všechny aspekty Absolutní přirozenosti Nejvyššího byly sentientním entitám a lidem k dispozici pro rovné vztahy a stejné rozdělení po celém jsoucnu a bytí. Jedině na takové bázi lze ustanovit jakýkoli smysluplný stav. Každý extrémistický přístup má nebezpečný sklon klást důraz na jeden nebo na pár omezených aspektů a projevů Přirozenosti Nejvyššího, prohlašuje je za nejzávažnější a nejdůležitější a jediné dostupné. Takový postoj je nesnesitelný a je porušením svobody volby mít vztah k různým, ale stejně životně důležitým aspektům Přirozenosti Nejvyššího, jako k jiným.

Jedině střední cestou, která je přístupem Centra, lze nalézt správnou a náležitou tendenci dávat stejnou možnost každému, aby měl k Nejvyššímu vztah z každé úrovně a ke každému aspektu Přirozenosti Nejvyššího se stejnou mírou a kvalitou důležitosti a vitality, jako z kterékoli jiné. V takovém přístupu lze nalézt správnou vyváženost a rovnováhu, která udržuje rovnoměrnou distribuci života z Nejvyššího po všech úrovních jsoucna a bytí.

Lze tudíž s jistotou dospět k závěru, že pravou moudrost ve všem lze nalézt ve střední cestě. Tato moudrost vyvěrá ze skutečné, rovné a nepodmíněné lásky Nejvyššího ke každému v Jeho/Její Stvoření bez ohledu na to, v jaké dimenzi, úrovni, stupni, kroku či zóně se projevuje.